

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració. Cadema de Cort n.º 11). 1 pesseta à conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA.

Un aficionat à sa poesia mallorquina ha oferit es premi d'un bon llibre à n'es qui milló compdrà una poesia humorística ó satírica de bon gènero.

Es Jurat que sa Redacció ha nombrat per judicà totes ses composicions y dibuxos des *Certámen* se compdrà de ses persones sigüents:

PER SA LITERATURA.

D. Tomás Aguiló.
 D. Pere d' Alcántara Peña.
 D. Tomás Forteza.

P' ES DIBUXOS.

D. Juan O-Neylle.
 D. Pere d' Alcántara Peña.
 D. Ricardo Carlotta.

SA REDACCIÓ.

ES MITX POLL.

CUENTO TRADUHT DE «LA GAVIOTA» D' EN
 FERNAN CABALLERO Y DEDICAT À MON
 AMICH EN RAMIONS.

Axò era y no era, bon viatge fassa la cadernéra. Hey havia una vegada una hermosa galina que vivia molt còmodament à una gran possessió junt amb sa séua numerosa familia, entre la qual s'hi distingia un poll diforme y espenat. Aquest era justament es que sa mare estimava més, còm heu fan sempre ses bones mares. Es tal esvòrt havia sortit d'un ou petitíssim. No era més qu'un mitx poll, y no parexia sinó que s'espasa de Salomó havia etxecutat amb sa séua persona sa sentència que'n certa ocasió pronuncià aquell sábi monarca. No tenia més qu'un uy, un' ala y una

cama; y en tot y amb axò tenia més vanitat que son pare, que passava p'es gall més bon mosso, més valent y més galan qu'hey havia en tots ets corral de vint llégos en redòl. Se creya es *Fénix* de sa séua casta. Si es demés polls s'en rëyan d'èll, se pensava que heu fëyan per enveja, y si pertenexian à n'es bell *sexo*, deya qu'era de pura ràbia p'es poch cas que d'elles fëya.

Un dia va dí à sa mare:

Escollau, ma mare. Es camp me fa òy; y m'ha passat per sa cabessa anà à la Cort à veure el Rey y la Reyna.

Sa pòbre mare se posà à tremolá quant sentí aquelles paraules.

—Fiy méu, (li va dí), ¿qui t'ha afixat dins es capital desbarat? Ton pare no es sortit may de sa séua tèrra, y ha fèt sa ventura y s'orgullo de sa séua familia. ¿Ahont trobarás un corral còm es que téns? ¿Ahont un munt de fëms més hermosos? ¿Un menjá més sá y abundant, un galinè prop de s'establa, una familia que t'estima?

—*Nègo*, (digué es mitx poll que no dexáva de tení fums de *pedante*). Es méus germans y es méus cosins son uns ignorants, uns grossés.

—Però, fiy méu, (contestá sa mare), ¿no t'has vist à n'es miray? ¿No t' veus amb una cama y amb un uy?

—Ja que per aquestes me veniu, (replicá es mitx poll), vos diré qu'hauriau de caure mòrta de vergoña veentmè amb aquest estat. Vos ne teniu sa culpa y ningú més. ¿De quin ou he sortit jò à n'el mon? ¿A ne qué, fonch òbra d'un gall véy?

—No, fiy méu, (digué sa mare), d'aquests òus no'n surten més que *basílicos*. Nasquéres des darré ou que vatx pòndre, y sortíres debíl è imperfèt, perqu'aquell era es darré esfòrs de sa naturalesa. No fonch, per cèrt, culpa méua.

—Pòt essè, (contestá es mitx poll amb sa cresta encèsa còm la grana), pòt essè que tròbi qualque cirujá llést que me proporcion es membres que'm mancan. Es dí, que no hey ha remey: m'en vatx.

Quant sa pòbre mare vé que no hey havia manera de distrèure 'l des séu projectà, li digué:

—Escolta, al manco, fiy méu, es conseyes prudents d'una bona mare: procura no passà per ses Iglesias ahont hey haja s'imatge de Sant Pere: aquest Sant no es molt des galls y molt ménos li agrada es séu *quech-que-re-quech*. Futx de cèrts homos qu'hey ha en el mon, anomenats *cuynés*, que son inimichs mortals de sa nòstra casta y que saben tórce es còll à n'es nòstros *individuos* amb un *santi amen*. Y ara, fiy méu, Déu te guiy amb pau y Sant Rafel benehit, qu'es advocat d'ets caminants. Vés y demanali à ton pare la bendició.

Es mitx poll s'acostà à s'autó de sos dies, baxá es cap per besarli es pëns, y li demaná sa bendició. Es venerable gall ley doná, amb més dignidat que ternura, perque no l'estimava molt à causa des séu caracte rebètle. Sa mare s'enterní en termes d'haversè d'axugá ses llágrimes amb una fuya seca.

Es mitx poll prengué es portant, ventá s'ala y cantá tres vòltes en señal de despedida. Arribat à ses voreres d'un rieró casi sèch, perqu'era d'estiu, vé qu'es prim fil d'aygo estava detengut per unes branques. Es rieró veent es caminant, li digué:

—Ja veus, amich, lo debíl qu'estich: apènes puch doná una passa, ni ténch fòrses bastants per empenhe aquestes branquetes incòmodes qu'embarassan es méu camí. Tampoch puch doná un *rodeo* per no toparmè amb elles perque hem cansaria massa. Tú pòts fàcilment trèurem d'aquest apuro decantantlès amb ton béch. En càmvi no sòls pòts assaciá sa téua sèt amb sa méua corrent, sinó també contá amb sos méus serveys quant s'aygo del Cèl haja restablít ses méues fòrses.

Es poll li va respondre:

—¿Vòls callá? ¿Ténch jò cara de criat de rierons pòbres y bruts?

—Ja t'recordarás de mí quant manco t'ho pensis, (li contestá es rieró amb veu debilitada.)

—*Pues* no'n faltava més que les te tiráses de curro, (va dí es mitx poll amb veu burlona), no parex sinó qu'has trèt jòya à sa rifa ó que contes de segú amb ses aygos des Diluvi.

Un poch més enfòra, va trobà es vènt, qu' estava allargat y casi sense alè en terra.

—Estimat mitx poll, (li digué), en aquest mon tots tenim necessitat uns d'ets altres. Acostet y mirèm. Mira còm m'ha posat sa calò de s'estiu; à mí, tant fòrt, tan poderós; à mí, qu'axéch ses ones, qu'agran sa tèrra, que no tròb resistència à mon furiós impuls, aquí me téns ajagut tant llarch còm som, maretjat amb so perfum de ses flòrs y sense alè per mòure un bràs. Si tú volguésses alsarmè dos dits d'en tèrra amb ton bech y ventarmè amb sa téua ala, amb axò tendria lo bastant per prende es vòl y dirigirmè à sa méua còva, ahont ma mare y més germanes ses tempestats están emprades en adobà uns nigúls véys que vatx esquexá amb una de ses méues travessures. Allá me darán unes sopetes y cobraré nòus bríos.

—Cavallé. (va respondre es dolent poll,) bastantes vegades t'has divertit amb mí empenientmè per darrera y al-santmè sa còua à mòdo de ventay per-que fèssan bèfa de mí tots es que me véyan. No, amiguèt, à cada porch son Sant Martí, y.... à reveure, señó *Par-sante*.

Axò digué, cantá tres vegades, y amb veu molt clara y estufantse molt espo-nerós, seguí es seu camí.

En mitx d'un camp segat à n'es qu'havian pégat foch es conradós, s'al-sava una primeta columna de fum. Es mitx poll s'acostá y vé una brasa molt petita que s'anava apagant per instants entre ses cènres.

—Estimat mitx poll, (li digué sa brasa totduna que l'vé): à bon hora véns per salvarmè sa vida. Per falta d'aliment estich à ses derrerres. No sé ahont dimónis s'ha aficat mon cosí es vènt, qu'es es qui sempre me dóna socors à n'aquests casos. Dum unes payetes per reanimarmè.

—¿Que n' som jò de sa mòrt d'En Berga? (li contestá es poll.) Rebenta si te dona la gana, que maleyta sa falta que m'fàs.

—¿Qui sab si te faré falta qualche dia? (va respondre sa brasa.) Ningú pòt dí d'aquesta aygo no beuré.

—¿Ola! (digué es maleyt animal.) ¿Vòl dí qu'encara t'atxilles? Ydò, jas, prèn aquesta.

Y diguent axò, l'ompli de cènres; després de lo qual se posá à cantá, se-gons costum, còm si hagués fèt una gran còsa.

Es mitx poll arribá à sa capital; passá per devant una Iglesia que li varen dí s'anomenava de Sant Pere; se posá de-vant sa pòrta y allá s'esgargamellá can-tant, no més que per fé enrabiá es Sant y tení es gust de desobeihí sa mare.

Quant s'acostá à n'es palau, ahont volgué entrá per veure el Rey y lá Rey-na, es continèl-les li cridàren:

—¿Enrera!

Llavò doná sa vòlta y s'en entrá per una pòrta de darrera à una péssa molt gran, ahont vé entrá y sortí molta gent. Preguntá qui eran y sabé qu'erán es cuynés de Sa Majestat. En lloch de fugí, còm ley havia previngut sa mare, entrá molt empinat de cresta y còua; però un des mossos de cuyna li posá sa má de-munt y li torcé es batcòll amb un tancá y obrí d' uys.

—Vamos, (digué), vènga aygo per plomá aquest penitent.

—¿Aygo! ma volguda Dona Cristali-na, (cridá es poll,) fèem favò de no es-caldarmè. ¿Ten pietat de mí!

—¿La tenguéres tú de mí quant te vatx demaná socós, mòstruo de lletju-ra? (li respongué s' aygo, bullint de co-ratge; y el baná de dalt à baix, mentres es mossos de cuyna el dexávan sense una ploma per necessari.)

Es cuyné agafá llavò es mitx poll y el posá à s'ast.

—¿Foch! ¡jammable foch! (cridá es des-ditxat); tú qu'ets tan poderós y tan bri-llant, compatit de sa méua situació; re-primex es téu ardor, apaga ta flamada; no me cremes.

—¿Polisonaso! (respongué es foch): ¿còm téns valò per acudí à mí, després d'havermè aufagat amb s'escusa de no necessitat may des méus auxilis? Acos-tet y veurás lo qu'es bò.

Y en efecta, no se contentá amb col-rarló sinó que l' torrá fins à posarlo còm un carbó.

Quant es cuyné el vé en tal estat, l' agafá per un pèu y el tirá per sa fi-nestra. Llavò es vènt el prengué per son conta.

—Vènt, (cridá), mon estimat, mon venerat vènt, tú que reynes demunt tot y à ningú obeheys, poderós entre es poderosos, tén compassió de mí, dexem tranquil demunt aquest caramull de fèms.

—¿Dexartè! (bramulá es vènt, arre-batantlo còm un fibló y fèntli da vòltes à l'ayre còm una baldusa.)

Es vènt va dexá es mitx poll à n'es cucurucull d'un campaná. Sant Pere estengué sa má y el clava alla de firme. De llavò ensá ocupa aquell lloch, nègre, magre y sense cap ploma, atupat per ses aygos y empès p'es vènt, à ne qui dona sempre sa còua, qu'es lo únich qu'ha conservat. Ja no s'anomena mitx poll, sinó veleta; però sapiau, lectors, qu'allá está pagant ses séues culpes y pecats: sa séua desobediència, son or-gull y sa séua maldat.

Per suposat qu'axò qu'acab de contá no es més qu'un cuento, però encara que no 'u fós, seria de tontos si es lec-tors d'aquest setmanari plorásen per un dolent que rebé es cástich merescut.

PEP DE PALMA.

ES DIA DEL CORPUS.

La gent fa graus avalòts,
Préssa à ses modistes donan,
Ets *horzateros* entonan:
—¿Fresca! ¿fresca! p'ets atlòts;
Y còm hey ha tants de clòts
P'es carrés de dius Ciutat,
Els umplen de mach picat
Perque sortint de La Sèu
No puga tòrsa cap pèu
S'Ajuntament combregat.

Murta hey ha per tot arreu,
A n'es cantons, vellaneres,
Y volatetjá banderes
A moltes parts mirareu;
Ets escolans pòrtan creu,
Ses atlòtes vestit nòu,
Morrat tots ets cans de bòu
Y ets empleats amb *retiro*
Trènes del any *liroriro*
Que costàren més d'un sòu.

En sortí sa processó
Tiran moltes canonades;
Y ja ténen ses criades
Endomassat es balcò;
La gent fa llarch carreró;
Se fa llòch sa beata *nèa*,
Fins y tot s'atlòta fèa
Mira es tòrts y llarchs de nás,
Y es pare prèn en es bràs
S'infant que li fá aluleya.

Ets civils van à cavall;
Y es tamborés de La Sala
Tòcan una marxa iguala.
Que no es bòna per cap ball;
Dicen que sèt àns devall
Tèrra haguéran d'estodiá
Per porè molt bé tocá
Aquell tamborèt famós;
Y encara crech que n'hi ha dos
Que un pòch sòlen flaquejtá.

A Cort hey ha un cadafal
Que s'Ajuntament el fá,
Y ahont cada any hey sòl aná
Es Capitá General.
Un goitx sobrenatural
Mos causan ses canonades,
Ses carreres enmurtades,
Ses músiques y bells cants
En honra d'es Sant d'ets Sants
Que ses còses ha creades.

En es Born s'en vá la gent
A fé vòlta y altra vòlta,
Criticant sa qui es resòlta
Perque no té enteniment;
A can Bartòla amb talent
De gèl es pòsan sodolls
Tots ets *galls* y tots ets *polls*
Atlòtes, véys y *mamays*
Amb vestits y rossegays,
Gemegant d'ets uys de polls.

Y en es Born s'òbri es mercat
De còrs novells y estentissos,
De pintures y postissos,
De besades y amistat.
De sa trista Falsedat
Torna essè es tròno famós;
Hey van missès, corredós
Que saben xupá s'espina;
Allá s'òr des còr domina;
Allá es vèu bé s'envejós.

UN FERIT D'ALA.

CONVERSACIÓ PILLADA AL VOL.

—Ola, *Cap baix*. ¿Còm te vá de salut?
—Per ara bé, *Còll Tort*. ¿Y tú que mos contes de nou?
—¡Jò! No sé res. ¿Y tú?
—Tampoch sé gola de res.
—¡No sap res! Jò crech que sabs massa.
—¿Y de tú que'm direm, fènt sa mòpia?
—Axí heu has de dí. Y ell males vèus te donan sa culpa d'havè arrancat ses sèbes a n'En.... Ja m'enténs.
—Jò. Ell son ben contraris es penaments. Ell m'hàn dit qu'eres tú.
—Axí. Gratey. ¿Y qui t'ho ha dit?
—¡Qui m'ho ha dit! ¿Y tú d'hont heu sabs?
—¡Jò! De bona tinta. D'es mateix Batle.
—Y jò de tú heu sé d'es mateix nafrat.
—¡Vòls que't diga, que axò no t'está bé!
—¿Y a tú que t'está bé, fènt es beneyt? ¡Bona casta de beneyt!
—¿Que no sentires es sermó de s'altra dia?
—¿Y tú que no sabs per qui anava?
—No anava per mí.
—Ni per mí tampoch.
—Y ell ja'n podrian fé un'altra de sermó.
—¿Que'n sabs cap de novèlla?
—Sa de dilluns dins un establiment qu'encara que públich deuria essè sagrat.
—¡Ay! ¿Y qu'hey va havé?
—Hey anàren quatre gats y un bòy, ciutadans per més seïnes, menestrals de tota casta, d'es més considerats, y fèran un abús de lo més alt de punt.
—¿Vòl dí qu'á fora vila també hey ha malcriats còm a la vila?
—Per tot hey ha gent que pareix agafada amb cans dins es desèrt de l'Àfrica.
—¿Y quina la fèran?
—No'u vulgues sèbre. Tiràren llumaneres p'en tèrra, rompèran mòbles y fèran altres atrossidats.
—En lloch d'agrarí s'hostelatge gratis qu'es sèu señò dona a tothom.
—Ja'u veus. Y axò que tenian uns nòms capassos d'enganá a qualsevòl. A

uns los deyan hòns atllòts, a altres nòms de flòs d'aroma molt suau y molt bò, a altres un nòm de fruyt molt estimat, etc., etc.

—Heu devian fé per sa vuytada de sa fèsta perque demá es *La Trinidad*.

—Haguèssen cantat y divertit la gent bé y honestament, però espeñá lo que no es sèu després d'acullirlós per amor de Déu, axò no té perdó.

—Per axò de cada dia hey vèuen manco señós y persones decentes.

—Jò, encara que beneyt, ¿sabs que faria per correigi aquestes atrossidats?

—Hey enviaries civils.

—T'enganes. Si fós de l'amo, donaria part a n'es Jutge de Ciutat, ó a n'es civils mateixos, amb una llista de tots es qui fèran matx.

—Y si es Jutge no t'ascoltava?

—Heu posaria demunt es papés públics, perque tothom sabs quants de graus trèu s'educació de tots aquests bárbaros que pretènen essè mallorquins.

—Y jò faria vení missionés. Sabs si quant varen essè a Esporles haguèssen arribat per aquí a cardarmós sa llana. Però goytàren no més per sa muntanya y s'oló que pujava los va entabaná y no volguèran més bròu y s'en anàren cap a Ciutat.

—Ydò que los fàssan vení per necessari.

PEP D' AUBEÑA.

DESITX.

A MALLORCA.

En mitx del mar—y entre ses ones,
Hey ha un' illa,—del mon tresòr.
Dins ella hey viuen—moltes persones,
Per mí estimades—de tot bon còr.
A n'aquesta illa—tan ben dotada,
Amb molta pau—sempre s'hi viu,
¡Ay còm t'anor—ma pàtria amada!
¡Ay! recordante—lo mèn còr riu.
Si tú sabèses—quantes vegades,
Amb sos méus sòmits—m'has alegrat,
Si tú sabèses—quantes vetllades,
Pensant en tú—m'he despertat.
Dins altres tèrres,—per ma desgracia
Y desventura,—m'ha duyt la sort.
Però jò sempre—per témps que passia,
De tú, illa hermosa,—sempre'm recòrt:
Còm no pensarhi—si tú ets sa mare
Méua, y de tots—ets qui estim jò.
Còm no recordarmè—de tú, quant ara
Sòls tú aconhòrtes—tot es mèn cò.
Si dins tú hey viuen—es méus hòns pares,
Germans, y tíos,—cosins y amichs.
Si dins tú hey viuen,—ses prendes carer
De simpaties—y amors antichs.
¡Oh! si Mallorca,—pàtria estimada,
Sempre desitx—torná a vení
Veure tes platjes—una vegada,
Y en tes muntanyes,—llavò morí.

PAU PERE Y PIFOL.

XEREMIADES.

El señor Onclo *En Manuel* cerca ses pusses a L' IGNORANCIA. Aquesta li agrahirá que li mat totes ses que li trobará; però que vaja alerta a afinarli ses cossigòyes.

Segons s'ortografia del *Tio Manuel*, qu'es forasté y per axò en sab més que nòltros, en mallorquí a *D. Jayme de Aragon* no li podem dí Don Jaume d'Aragó, ni a *Raymundo Lulio* li podem dí En Ramon Llull, ni a n' *En Pueyo* li podem dí En Poyo, ni a n' *En Barberini* En Barberi, etc., etc.; sinó qu'hem d'anomená es nòms pròpis tals còm estan escríts ó tals còm los diuen ó anomenan amb sa séua pròpia llengo. Per exemple a *London* li hem de dí *London* y no *Londres*, a *Tolon* no li podem dí *Tolón* ni a *Alger* Algé. Per lo mateix, ignorants lectors, ja'u sabeu; en havé de anomená En Perelló li heu de dí *Perellon*, a n' *Obradó* *Obrador*, y a n' *En Rosselló* *Rossellon*, etc., etc.

¡Qu'es de cert que més sab s'ase y es traginé qu'es traginé tot sòl!

¡Uey! Entengammós. S'ase... es L' Ignorancia.

Gracies, *Tio Manuel* per sa lissó....

¡Carapel! ¡Qu'es estada de bona!

El *Tio Manuel* vol essè es sògra de L' IGNORANCIA, perque lo qu'ell diu que fan ses sògres amb ell, ell heu fa amb ella, y li diu *nea* y no sé que més, sense esserhó.

¡Tot sia per amor de Déu!

¿Mos sabria dí qualcú quin ditxo han inventat enguañy dins sa fèsta de sa Gerreria? Perque en anarhi voldriam sebrerlò, perque vés tothom que sabem parlá bé; sense dexá cap lletra, y que som d'es primés en matèries d'ignorancia y de *culteranisme* d'aquell perfumat barrio.

S'andamio d'es rellòtge de La Sala, còm a parent de l'eterna *Trinidad* fa fèsta demá.

Veurem si hey posarán alimares.

A Santa Eulari aquesta setmana componian una finestra antiga d'una capella y tayavan pedres que més valdria les haguèssen dexades está axí còm estavan. ¿Y tot axò perqu'era? Per posá un bastiment amb vidres de mal gust a estil de còsa moderna que vol imitá lo antich y no'n sab.

Aquell *rompe-cabezas* ó *trenca-caps* des carré d'Odon-Colom que varem proposà una vegada à n'es Municipals, no n'hi ha hagut cap qu'en més d'un mes l'haja endevinat. Qui'l va endevinar s'altra dia va essè un señó amb tròna que per veure ahont posava es pèus perqu'hey havia molt de fanch, ley va esclafà y es capellé no li trobà composura.

COVERBOS.

Una vegada donàren part à un Batle d'un poblet de qu'hey havia un homo que sovint, sovint, s'engatava. Ell l'envià à demaná, y li digué:

—Veus, homo, es beure massa fa garrova; per axò no has d'alsà tant es colso, perque m'han dit que t'agradava ferm es beure.

—¿Y no li han dit may sa sèt que ténch? (exclamà aquell subjècte dexant à's Batle sense sèbre per hont li havia d'entrà.)

..

Ara qu'ets estodians están demunt ets exàmens los volem contà com s'en va desfè un que s'examinava de matemàtiques, y qu'estava atrassadet de noticies.

—¿Sabria vostè sumá cantitats *homogèneas* y *heterogèneas*? (li preguntà un examinadò.)

—Si, señó, (respongué.)

—¿Que vòl dí? Meëm, qui'n resultat li donarán, per exemple, 6 lliures de cañella, 8 de cacau y 4 de sucre?

—Xocolate, (respongué s'allòt sense pensarhi cap mica.)

Y tots ets presents aplaudiren sa sortida.

..

Una partida d'estodians anàren à dinà à una fonda, ahont hey havia un cuyné que may posava à s'olla més de quatre unses de carn, però sí tots quants d'òssos trobava à sa Carniceria. Un d'ells, més viu qu'ets altres, agafà un òs foradat, y comensà à tocà com si fòs una corneta.

—¿Perque fas tant de renòu? (li preguntà un d'ets altres companeros.)

—Per veure si me succehirà lo qu'ha de succehí es dia d'es judici final, y sa carn vendrà à cercà ets òssos.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 6 de Juny de 1881.

LA CATEDRAL.

Seguint sa costum de que quant anam à un pòble lo primé que volem veure es s'Iglesia ó sa Parròquia com s'edifici principal, y pensant

que no hey ha parròquia com La Sèu, vatz volé visità aquesta Iglesia en primé terme, quant vatz arribá.

Abans de continuà dech dirvos qu'aquí no li diuen La Sèu sinó *La Catedral* y qu'aquesta es Basílica.

Acostumat à La Sèu nòstra que vista dedins la mar pareix una muntaña, ántes de desembarcà cercava veure sa d'aquí, creguent que faria molt de bulto però si no fòs estat per ses dues torres casi no hauria sabut ahont se troba, perque per lo regulá ses cases son més altes que ses Iglesias.

Axí es que no se veuen com à Ciutat tants de campanás encara que n'hi haja molts.

Escampades ensà y enllà si que veuen moltes xemeneies, testimoni de s'industria d'aquest pòble; però per desgracia n'hi ha moltes el dia d'avuy que no alenan, y faltà s'alé à una xemeneia, vòl dí, que s'industria va malaltissa y ¡ay! es dia que sa muyra, perque s'industria es es pà des menestral y sa vida de tot pòble.

Ara pensava, y perdonau sa digressió, que si à Ciutat tenguéssim es fumals sèlmesons y fèts per fòrsa de ses gerrerries, mirant à mar; es forastés se creurien que'n punt à industria tocam amb un dit en el Cèl, perqu'aquells beneventurats canóns tiran molt de fum; sòls però qu'alenan massa espès y axò es també mala señal.

Una còsa, tant sa pèrd per massa com per massa pòch.

Tornem à La Sèu.

—¿Que te pareix Pere? (deya à n'es mèu cosí quant hey forem devant.)

—¿Que'm pareix? que sa nòstra n'hi daria amb una cuyereta.

Heu deya perque sa paret principal es llista com es call de sa má, sòls té es baxos de sa fatxada comensats; quant sa nòstra ne poria dá la mitat y encara n'hi sobriarian. Però ets estrems se tòcan; y si una mos fá creure que per dins será tan llista com per defòra, y que s'altra será tan bonarruda, succeheix tot lo contrari, perque s'interió de sa nòstra sorprèn per sa grandesa y sencilles y sa d'aquí admira per sos trabays y ornaments; y axí, cansats de veure tanta pèdra à n'es defòres de sa primera, à dedins se'n veu molt pòca y encara lleugera; y desitjosos de veure més feyna à sa segona n'hi porem contemplá molta y ben fèta.

En Pere deya que La Sèu de Ciutat té més còrpora y més pòca ossada, y qu'es mèstre que la fé va essè més agoserat perque es molt més alta que sa de Barcelona y ses columnes molt més primes.

La Sèu d'aquí, té com sa nòstra tres naus, però sa més baxa revòlta per derrera l'altà majó, com à Santa Eulari, y dona un bon còp de vista; vint columnes les aguantan, vint y vuyt capelles les adornan, y deu gròsses clabòyes de vidres pintats dexan passá ratxs de colorins que pareix ha baxat s'Arch de s'Aliansa de Déu amb s'homo. A sa nau més alta hey ha tret e ó més vidrieres redones y una ò dues dins cada capella y altres à s'enfront à manera de tribunes. Per hontsevuya se giran, pareix qu'han nascut floretes de tot coló y forman endomassades de ramells.

Lástima qu'aquest acabament hermós no'l pugan veure à La Sèu nòstra, que, vamos, seria un paraís.

L'Iglesia es d'estil gòtich pur ménos ses capelles des costats y sa cara del còr que mira en es portal majó.

Un'altra dia vos contaré ses belleses artístiques que conté es cadirat de dedins y ses millòs belleses històriques que tanca tot s'edifici.

UN ESTODIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Si vas demunt bistia ensellada afarret à n'es bast y no cauràs.

SEMBLANSES.—1. En que tonan.
2. En que n'hi ha de foradades.
3. En que té arch.
4. En que diu bandera.

QUADRAT.....—Masa-Amer-Serp-Arpa.
PROBLEMA.....—Es 1.º, se casà dia 17 Matx 1871, dia 18 jonch l'Ascenció; l'any 72 dia 9 de Matx; l'any 73 dia 22; l'any 74 dia 14 y l'any 75 dia 6. De manera que desde es dia que se casà, fins dia 6 de Matx de 1875, (3 anys 11 mesos y 19 dies) va veure 5 fèstes.—Es 2.º, se casà dia 9 Matx 1866, y l'Ascenció jonch dia 10; l'any 67, dia 30 de Matx, y l'any 68 dia 21. Va veure en 3 anys justs, dues fèstes.—Es 3.º, se casà dia 14 Matx 1866, dia 10 jonch l'Ascenció, y l'any 67 dia 30. De manera qu'amb un any no'n va veure cap.
CAVILACIÓ.....—Campana.
ENDEVINAYA.....—Una estora.

LES HAN ENDEVINADES:

Tres.—Una Sibittia forastera, Una Coca caliu.

GEROGLIFICH.

KD CA Ñ SES ISI GLE

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Manacò à Ciutat?
2. ¿Y una possessió à sa Farinera Balcar?
3. ¿Y un olié à un hortolá?
4. ¿Y es Mediterráneo à un escrivá?

COLAU CALIU.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª, retxa, sa capital d'una provincia d'Espania; sa 2.ª, lo que tots ets condrets de mans tenen; sa 3.ª, sa còca d'un Municipal; sa 4.ª, una còsa que lleva es badays à molts, y sa 5.ª, una lletra.

UN AMICH MÈU.

PREGUNTES.

1. ¿Quina es aquella herba qu'es cégo la co-neix?
2. ¿Qu'es allò qu'à vegades cercam y no'n voldriam trobá?
3. ¿Quin es aquell nòm d'animal de ploma que lletgit à s'en revés es es nòm d'una fiera?
4. ¿Quins frases son aquells que no son de cap religió?

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE VOCALS.

F. B. . N. M.R.S. . Q.,

RAMONS.

ENDEVINAYA.

Jò vaitx vestit de señó
Duch una gorra per tròna
Per ses costures trèch sanch
Y em sènten cantá d'enfòra.

P.

(Ses solucions dissapte qui cò si som olus.)

11 JUÑY DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.